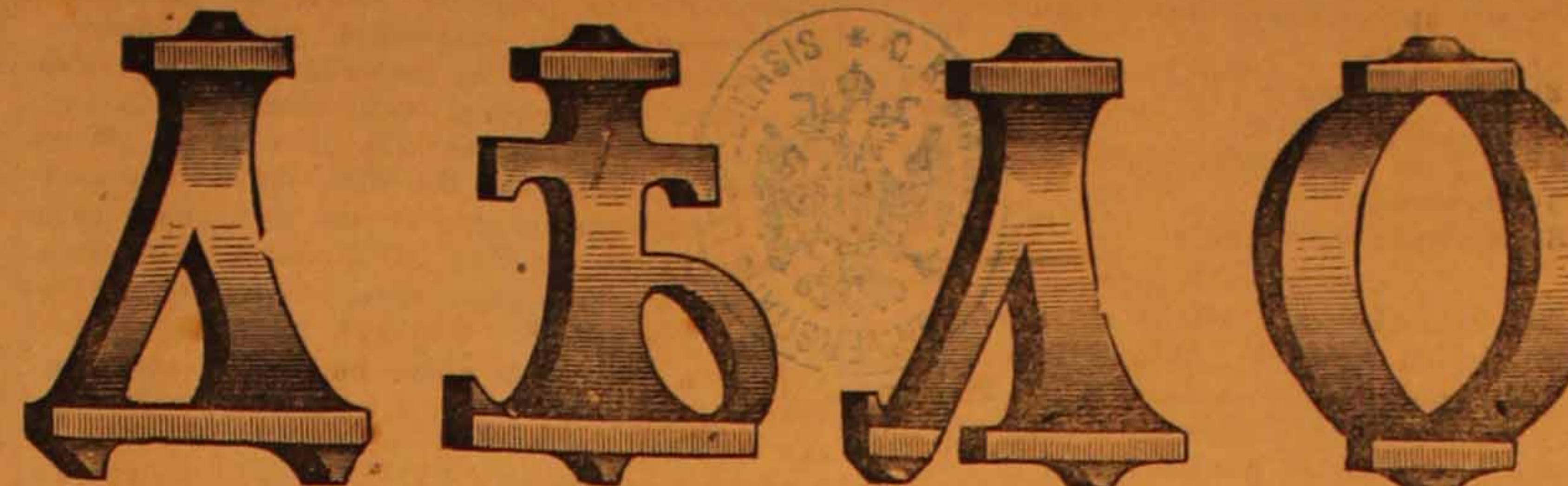

Выходитъ во Львовъ ще Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ сягътъ о 4-й год. попол. Литер. додатокъ
"Бібліотеки наизнам. повестей" виходить по 2 печат. ар-
кушъ кожного 16-го и послѣднаго для кожного мѣсяца.
Редакція, адміністрація и експедиція підъ Ч. 44 ул. Галицка.
Всѣ листы, посылки и рекламиации належить пересыпать
підъ адресомъ: редакція в адміністрації "Дѣла" Ч. 44 ул.
Галицка.
Рукописи не возвращаются только на попереднє застере-
женіе.
Поодинокое число стоитъ 12 кр. а. в.
Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣдъ одноз
строки печатной.

Рекламиації неопечатаній вѣлької бѣдъ порта.
Предплату належить пересыпать франко (наилучше
почтовими переказомъ) до: Адміністрації часопису "Дѣло"
ул. Галицка, Ч. 44.

Телеграма „Дѣла“.

Вѣдень 22 лютого. Вчера (21 л. лютого) депутація була принита Е. В. цѣсаремъ дуже ласкатво. Е. В. величеству зробивъ депутація на добрѣ залагодженіе дѣла. — І. Залоч-боскій.

Открите писмо

до пп. Поляновскаго, Артура Потоцкаго и прочихъ членъвъ комісіи выбраны єть помѣжъ пословъ селянськихъ.

Въ справозданію комісіи пословъ селянськихъ галицкого сойму написано, що цѣло зображенія пословъ селянськихъ есть — порозумівавши що до рѣжихъ желань и потребъ обявлюванихъ черезъ выборцівъ-селянъ, и застаповляти близше надъ способомъ, якъ бы ти желанія и потребы зреализувати.

Зваживши, що въ справозданію комісіи на сторонѣ 22-й сказано, що селяне жалуються на банкъ селянський, — отже комісія узнає потребній застановити, якъ бы то и якою дорогою зарадити тымъ загальнимъ наркіянамъ;

Зваживши, що фактичне банкротство того ославленого банку селянського грозить вже руину або и цѣлковити въвласненіемъ задовженыхъ 40.000 господарствъ селянськихъ;

Зваживши, що 40.000 господарствъ, т. е. 200.000 душъ людности сельской и мало-мѣщанської (числичи пересѣчно 5 душъ на одно господарство) потребує порады, помочи и опѣки — и має право домагатися єи бѣдъ тихъ, котрихъ людность селянська и мало-мѣщанська выбрала своїми заступниками;

Зваживши, що паны вѣритель банку, порадивши, стараются о тоє, щоби ихъ интересы черезъ банкротство банку селянського не потерпѣла шкода, — а за довжниківъ нѣкто не журится;

Зваживши, що интересъ 40.000 довжниківъ — то интересъ краю, и що отже не само только сочувство, але честь краю и строгій обовязокъ тихъ, котрій черезъ селянство и мало-мѣщанство выбраній, — домагаються, щоби долею тихъ на въвласненіе за- судженыхъ заняться;

Подношу, яко членъ соймової комісіи селянської гадку, щоби всѣ селянські послы зъѣхалися до Львова на день черезъ предсѣдателівъ пп. Поляновскаго и Артура Потоцкаго назначений и порадилися, якъ и якою дорогою дастися ратувати довжниківъ бѣдъ въвласненія.

Чекати ажъ до скликання сойму, — значить забувати на тоє, що власне єь причини банкротства банку рустікального стоячого підъ надзоромъ правителства, соймъ не такъ скоро буде скликаний; а впрочемъ чи не запознано буде братися до ратованія тогдь, коли вже не дастися уратувати.

Кончу словами вънятими буквально зъ печатаного справозданія комісіи селянської: „Огновѣдно объявленому намъ довѣрію и показжимъ выборціямъ нашимъ, що усуненіе того, що підконтрольне іхъ добробитъ, а попиранье того, що его підносить, — не толькъ въ ихъ, але и въ добрѣ понятію интересъ краю желати собѣ мусимо“.

Адресую ті слова до всѣхъ тихъ, котрій величаються, що довѣріемъ народу зѣстали въбланія послами, и сподѣваюся, що панове предсѣдателі въ найкоротшому речини скли- чутъ зъѣздъ селянськихъ пословъ до Львова для обдумання средствъ ратованія довжниківъ банку и отверненія а бодай ослаблення страшної катастрофи зависшої надъ селянствомъ.

Всѣ краївій газеты рускій и польскій про- шу повторити тулу бѣзову.

Николай Сѣчинський,

посоль на соймъ краївий зъ округа
Гусіть-Копичинцѣ.

Воскресеніе чи погребеніе?

II.

Говорячи въ попередній статії о „окато-
личенію Русиновъ“, и то не толькъ украин-
ськихъ, нынѣ православныхъ, але й галицкихъ,
при помочи патрібъ Змартвихвстанцівъ, мы
съ розмысломъ ужили того слава, хочь неод-
ному оно може выдатися свого рода плеона-
зомъ. Адже жъ въ Галичинѣ Русини —
унітати, т. в. такожъ католики! Щобъ запо-
бъгти можливимъ непорозумініямъ, мы хо-
чено, закимъ перейдемо до короткого огляду
исторіи патрібъ Змартвихвстанцівъ, розгля-
дити по можности той мнимый плео-
зомъ.

Въ роцѣ 1867 въ Римѣ въ невеличкомъ
костелѣ, належачомъ до патрібъ Змартвих-
встанцівъ, державъ начальникъ того закону, кс.
Гіеронимъ Кайсевичъ, въ присутності
мѣжъ іншимъ и Вореоса Іосифа Сембратори-
ча, тогдѣшнього єпископа назіяненського а пѣ-
занійшого митрополита галицкої Руси, пропо-
вѣдь о блаженнѣ Іосафатѣ Кунцевичу, роцѣ
передъ тымъ головно за стараньемъ того же
Кайсевича канонизованомъ. Въ той проповѣди,
на скрѣбъ політичнѣй, кс. Кайсевичъ виска-
вавъ свои и свого закона погляди на справу
унії и справу руску, погляди въ многихъ
взглядовъ для наць дѣкъ вѣкій. Въчисливши
дяжки историчній блудъ Поляковъ супротивъ
Русиновъ и закинувши головно то, що „Поля-
ки не вважали унітатовъ правдивими католи-
ками и до самого конця Рѣчи Посполитої не хотѣли
унітатскимъ єпископамъ призвати крѣ-
сла въ сенатѣ, а толькъ въ самихъ посѣдѣ-
ніяхъ рокахъ признали те крѣсло унітатскому
митрополитови“, кс. Кайсевичъ переходить от-
такъ до розбору „грѣховъ Русиновъ“. За вадръ
для Русиновъ, за типъ правдивого Русина-
унія ставить бѣнъ бл. Іосафата Кунцевича,
„potrѣbnego apostola-duszochwata“ якъ єго називає,
и въ слѣдуючихъ многоважніихъ словахъ по-
казує Русинамъ тулу дорогу, на котрой повин-
ній наслѣдувати бл. єпископа польскаго: „On
w swoim obyczaju nie laciñsczył, ale lacin-
nicy sa katolikami, wiec to bracia jego ukochani.
Schyzmatycy przeciwie sa Grekami wschodnimi,
Rusinami, ale doścze sa schyzmatykami, juž po-
miedzy nimi jest przepasie nieprzebyta: on nigdy
im reki nie poda, chyba dla przyciagnienia ich
do kościoła powszechnego“.*)

Переходячи за тымъ донынѣшнаго унітатскаго духовенства, съ гнѣвомъ въкликає о. Кайсевичъ: „О якъ же вы замѣнили! Вы жадаєте для свого церкви
якоись автономії, якихъ бѣ трубныхъ правъ, якъ
коли бѣ вы и такъ уже не мали ихъ бѣльше,
нѣкъ належите (се замѣряє до вѣльности —
женитися)... Чи жъ вы по католицки поступа-
ете себѣ? Необачна школа польско-украин-
ськихъ спѣваковъ спѣвали думы козацкіи про
побѣды козаковъ, — а Сѣчъ, абѣговище опры-
шковъ всѣхъ народовъ, піднесла до достоинь-
ства якогось закона рицарского, мѣжъ тымъ
коли уладженіе Сѣчи не мало въ себѣ нѣчого
славянського, але було чисто туранське. За той
мрѣвъ вхопилось новѣйше украинофильство,
повторяючи та переспѣвуючи выдумки и пе-
ресуды Конискаго та (Бантыша)-Каменськаго,
щоби толькъ можна кидати болотомъ на Поля-
ковъ. За той мрѣвъ вхопилась въ конці и га-
лицка молодѣжъ: хочь унітатка — она зроби-
ла своимъ героями такихъ гайдамаковъ та
схизматиковъ, якъ Наливайко та Хмельницкій.
И мѣжъ духовенствомъ унітатскимъ отъ ча-
сейсъ Іосифа II повѣяло анти-католицкимъ ду-
хомъ, а бѣть 1848 року консисторіи прямо по-
чали переспѣдувати тихъ священиковъ, котрій
хотѣли жити въ єдиности и любови съ духо-
венствомъ католицкимъ и Поляками. Ale
coacie zlego uczynili, to to jeszcze, zeście odgru-

cili nietylko alfabet laciński, który nam otwiera
przystep do bogatych skarbów piśmiennictwa ka-
tolickiego, ale w chorobliwej gorączce odrębnienia
się opuściły starą i świętą kirylicę bulgarską
i co gorsza, ukochaliście grażdankę moskiewską (!),
która nigdy w służbie prawdy katolickiej nie by-
ła**). Якъ змаганія галицкихъ украинофи-
lów za naціональний сепаратизмъ, таїznowy
львівське „Слово“ и єго редакторы спотыка-
ются острый засудъ кс. Кайсевича за антикатолиц-
кую тенденцію. „Cześć kapelanów russkich zaczęła od-
stręcać (NB. Русиновъ) od kościoła i nabożeń-
stwa lacińsko-katolickiego, księży naszych do ser-
ki swoich nie dopuszczając, oltarze bocznne z ser-
ki wyrzucać. Jednemu z takich za trzy oltarze
wyrzucone troje dzieci umarło; czy się upamiętał
— nie wiemy“***).

Здається, не потрѣбно надто микроскопичної
аналізи, щоби дослѣдити, на якомъ властиво
становищи стоять въ той проповѣди кс. Кай-
севичъ и стоять доси цѣлый законъ Змарт-
вихвстанцівъ. Попередъ всего супротивъ Ру-
синовъ вивѣшують они великопольский пра-
поръ „уїві“, хочь самъ restrictione mentali
розуміють підъ унію зовсѣмъ не то, що пра-
вили підъ нею на підставѣ историчніхъ до-
кументовъ розумѣти Русини. Бо коли Русини
позуміють підъ унію таке звѣдиневе цер-
кви восточної съ захѣдною, котре бы по при-
єдності въ основныхъ догматахъ застерѣгало
церквѣ восточної цѣльковиту автономію въ
справахъ обрядовихъ, то Єзуїти и Змартвих-
встанцівъ отповѣдають на то: ваше змаганіе
до церковної автономії есть вашимъ найбѣль-
шимъ грѣхомъ; въ церкви католицкій не по-
винно бути нѣякихъ сепаратизмъ, нѣякихъ
бѣ трубныхъ становищъ, нѣякихъ автономій. За-
тимъ то, що Русини исторично розуміють
підъ унію, для Змартвихвстанцівъ есть толькъ
„chorobiwa gorączka odrębnienia się“. И що ему
до того, що трактаты застерѣгаютъ нетыкаль-
ність обрядовъ? Онъ уважає послѣдуванье
приписамъ восточної церкви яко основный
грѣхъ руского духовенства и вникъ такъ
глубоко въ тайники Божої справедливости,
що знає и передъ найвищими достойниками
церкви публичноолоситъ, будьтоби одному
галицко-рускому священику за єго ревностъ
для свого обряду умерло троє дѣтей! И що
ему до того, що унія, заприєжена самими
папами римськими, застерѣгає греч.-кат. ду-
ховенству право впускати або не впускати до
унітатськихъ церквей латинськихъ священиківъ?
О. Кайсевичъ и то уважає великимъ грѣхомъ
руского духовенства, що ставило зовсѣмъ ле-
гальний опбръ насильному латинизованню ру-
ско-унітатскаго народу!

Скажемъ коротко: католицизмъ у тихъ
новыхъ апостоловъ есть толькъ одинъ, ла-
тинський. Унія съ єю бѣ трубныхъ, автономи-
чнімъ становищемъ не має середъ него мѣ-
ста. Той самий историчній блудъ давної
Польщѣ, передъ котримъ 1867 р. остерѣ-
гавъ въ євой проповѣди кс. Кайсевичъ, а
1884 р. въ своїмъ отчитѣ кс. Калинка, имен-
но уважанье унітатовъ не за правдивихъ като-
ликовъ — повторяючи и въ ихъ власныхъ по-
глядахъ, гнѣздиться и въ єхъ власныхъ мы-
сляхъ. Унія для Змартвихвстанцівъ есть вже
недостаточно; они радѣ бы бачити наць зов-
сѣмъ латинниками, и толькъ златинизувавши-
сь, будьмо въ єхъ очахъ правдивими католиками.
Для того то, хочь Русини въ Галичинѣ бѣ
часовъ заведена унія стояла при нѣй посто-
янно, хочь ославлений Іосифинізмъ зовсѣмъ
не ослабивъ єхъ вѣрності для унії а и по
1848 роцѣ о бѣгутствахъ бѣть унії довгій часъ
не було нѣчого чуті, то все таки тако чисто
легальна дѣяльність руского духовенства, якъ
намаганіе до очищенія восточного обряду, именно
въ дѣль звѣзда умовъ самої унії отновило давній під-
орвѣння, розбудило давніу, єзуїтську нетoleran-

Предплати на „Дѣло“ для Асторія:	для Россіи:
на пімпій роцѣ . . . 12 кр. на пімпій роцѣ . . . 12 рубл.	
на півр. роцѣ . . . 6 кр. на півр. роцѣ . . . 6 рубл.	
на четвр. роцѣ . . . 3 кр. на четвр. роцѣ . . . 3 рубл.	
за кільк. „Бібліотеки“:	за кільк. „Бібліотеки“:
на пімпій роцѣ . . . 16 кр. на пімпій роцѣ . . . 16 рубл.	
на півр. роцѣ . . . 8 кр. на півр. роцѣ . . . 8 рубл.	
на четвр. роцѣ . . . 4 кр. на четвр. роцѣ . . . 4 рубл.	
на саму додатокъ:	на саму додатокъ:
на пімпій роцѣ . . . 5 кр. на пімпій роцѣ . . . 5 рубл.	
на півр. роцѣ . . . 250 кр. на півр. роцѣ . . . 250 рубл.	
на четвр. роцѣ . . . 125 кр. на четвр. роцѣ . . . 125 рубл.	

Для Варшави, іншіхъ Россії:

на пімпій роцѣ . . . 15 кр.

на півр. роцѣ . . . 750 кр.

въ малорускому языку або бодай въ малорускому и российскому, а не лиши въ российскомъ. Ище одно. Правду оказали, оно таки было бы даже смѣшно, щобы такой поважный товариства, якъ „Прогресс“, „им. Шевченко“ и „Р. Бессѣда“ слѣдовали товариству академикамъ, а не академичне товариство имъ. Чогось подобного нѣгде не бувае и буга не може! Задля тогого то мы и не бачимо въ святкованю памяти Шевченка нашими чотирма товариствами нѣ найменшого „сумного признаку“, а противно бачимо признакъ горячого патріотизму и достойного почитаня своихъ заслуженыхъ борцівъ народныхъ.

Що до другого факту — здемакованя чрезъ насъ „Нов. Пролом“ въ справѣ Куліша, то мы вѣримо, що се бувъ „сумний признакъ“ — але хиба для редакціи „Нов. Пролом“, а не для руско-народного дѣла, котре, противно, на тѣмъ дуже богато выграло. Коли бѣ не тое наше здемакование, — то „Нов. Пролом“ въ 111 чиоль вже не бувъ бы смирявся и толкувавъ, що онъ говоривъ про редакторѣвъ бл. п. старосвѣтскої „Руси“ и „Основы“. Ну, се вже може бути, що то редакторы „Руси“ та „Основы“ вставали зъ гробовъ и — якъ „Нов. Прол.“ перше писавъ — „сходилися на конференціи до Кулішевого мешканя при улиці Вывозової въ роцѣ Божомъ 1882 гомъ!“ Коля такъ було, то мы зъ тогого не бачимо „сумного признаку“ для руско-народного дѣла! Для руско-народного дѣла суть инишъ „сумний признакъ“, при котрихъ встъмъ рускимъ часописимъ солидарно и достойно, умиротворяючи, а не роздражняючи треба виступати!!

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Внесеніе Шенерера.) Для 19 л. с. лютого прішло підъ обрады парламенту внесеніе, поставлене Шенереромъ въ справѣ пасена помочи родинамъ тихъ, котрихъ наслѣдкомъ выемковыхъ розпорядженій выдалено єть Австрія. Для умотивованя сего внесенія забирає голосъ внескодатель и наводить примѣры родинъ роботниківъ, котрій знаходяться въ крайній нуждѣ. Правительство — говорить Шенереръ — бажало заведеньемъ выемкового стану розширии и паничній страхъ; наслѣдкомъ сего буде лиши ненависть. Поліція допускає воціючихъ надъужити а на все то правительство глядити склонно и лишь притакує поліційнїй власти. Щобы внесеніе свое поцерти теоретичніми аргументами зачинає оттакъ Шенереръ розбратья близьше політику соціальну, а позаякъ рефлексії его дотыкали непріятно течершної системи, то завбъзвавъ его предсѣдатель, щобы держава предмету. Шенереръ говоривъ однакоже дальше въ тѣмъ самомъ тонѣ, а се сподвигнуло президента палаты до поновного прикликання его до порядку. Коля однакоже бесѣдникъ замѣтивъ, що розпорядженія выемковій не можуть бгносити до свободы слова въ парламентѣ, отобралъ ему дръ Смолька голость, позволяючи лишь сформулювати внесеніе. На се однакоже заявила Шенереръ, що коли ему отобрано голосъ, то онъ не ставить нѣякого внесенія. Опосля говоривъ гр. Таффе. Онъ подавъ передовсѣмъ близьши дани про доконаній дотепері арештованія. Ізъ сеї же его промовы дозвѣдаемо вміено, що до 17 л. с. лютого выдалено загаломъ 238 людей, межъ котрими було 215 тубильцівъ а 23 чужинцівъ. Що до помочи родинъ выдаленыхъ людей, то въ тѣмъ вітношенихъ рѣштають загальній постанови що до опѣки надъ убогими. Правительство буде, — якъ замѣтивъ министеръ — поступати съ всякою гуманностю і буде завбъзды звертати на се питанье особлившу увагу. — Министеръ отчитавъ при той случайности уступъ зъ газети „Zukunfts“, виходичної тепер въ Пештѣ, въ котрому взыграла соціальнихъ демократівъ, щобы откликнути по мочь державы. — По бесѣдѣ Таффого принятой оплесками правицѣ виѣсъ пос. Фирнкранцъ, щобы внесеніе Шенерера переказано особной комисією, а пос. Найвіртъ інтерпелю гр. Таффого, чи правительство австрійске порозумѣлось съ правительствою угорокимъ що до однакового трактування соціалістівъ. При голосованію откінено внесеніе Шенерера 155 голосами противъ 25. Такій результатъ голосованія кидає досьти характеристичне свѣтло на вітношенихъ нашого парламентаризму і мимоволї приходится питати, де подѣлися таї крикливій „ліберальний“ товариши Шенерера, а дальше чому то більшостъ парламенту не дала доброго примѣту „факційнїй“ опозиції, котрой завбъзды закидається, що противна всему, що лишь виїде отъ правительства або отъ правицї. Що внесеніе Шенерера мало що найменше таї рацију, якъ і выемковій мѣрѣ, ухваленій більшостю парламенту, се здає въ душѣ чула і велика часть тихъ, що піднесли свою руку противъ внесенія Шенерера, а ихъ захованіяся прі голосованніи дастъ виголювати хиба принципіальною негацією всего, що лишь виїде отъ противника...

(Берненскій роботникъ противъ анархистівъ.) Органъ бернезькихъ роботниківъ „Volksfreund“ помістивъ въ однѣмъ зъ послѣдніхъ чиселъ своїхъ, заявленіе соціально-демократичнаго сторонництва, въ котрому се сторонництво отрѣ-

кає всякою звязи съ людьми, що стались виновниками постїдніхъ атентатівъ і называє ихъ фанатиками, стоячими на грошихъ реакції. Соціально-демократична партія, сказано въ заявленію, отъ самого початку поборювала сихъ фанатиківъ, бо способъ, въ якій они будуть борбу, не має моральнихъ і етичніхъ моментовъ і лиши компромітівъ стант роботництвії супротивъ другихъ касає суспільнихъ, котрій въ виду нерозумного починання анархистичніхъ елементовъ добивається въ роботникахъ лише товщу розбіжокъ. Тактицѣ анархистівъ належить засудити, що нынѣ пыганье публичною пропагандою соціалістичніхъ ідей стонть на добрю ножа. Що пріоники анархистівъ своимъ починаньемъ працюють съ свідомістю на школу интересівъ працюючого і угібого народу, се не підлягає нѣякому сумніву і це вѣдь такожъ, що они нарочно прозоковали выемковій мѣрѣ, щобы честну соціальну демократію і борючихъ підъ її пропоромъ роботниківъ придавати. Многій зъ тихъ, котрими доводиться тепер терпнти по причинѣ выемковихъ мѣръ, суть жертвами анархистівъ, котрими далися обаламутити і для того выражавши въсіхъ розумнихъ і честныхъ роботниківъ по горду.

(Точка тяжкости праць парламентарніхъ въ Долітавії) спочиває тепер въ комісіяхъ, въ котрихъ такъ жваво тається працюється, коли бы ходило о тѣ, щобы — якъ виразилася одна вѣдьмина газета — реформувати цѣле законодавство. Комісія про вислови рѣшила покончити зъ прави на надъ головнимъ розрядомъ закона промислового передъ дискусією надъ закономъ про безпеченіе роботниківъ якій прійнята резолюцію пос. Мачеко, взызаючу правительство, щобы якъ наїскорше предложило проскатъ о урегулюванні касає для хорихъ. Друга частъ резолюціи, щобы згаданий проектъ взяти підъ обрады рѣвночасно ѿ предложеніемъ о забезпеченіи роботниківъ, комисія откінула, позаякъ представитель правительства заявивъ, що правительство хоче трактувати обѣ та справи отдельно. — На засіданні комисії буджетової велася дискусія надъ етатомъ министерства просвѣти. Живу дискусію викликало внесеніе пос. Евз. Черкавского, котрый жадавъ признания соймами краєвымъ впливу на організацію промисловихъ школъ і піднімавъ праць министрови просвѣти замѣтъ, що онъ централізує зарядъ школъ промисловихъ. Противъ сего уступу справоздання Черкавского виступили министръ Конрадъ, но мимо того більшостъ була по сторонѣ Черкавского. Министръ поспирало члены лѣвцівъ.

(Архікнязь Рудольфъ) выбирається съ початкомъ цвітня с. р. съ свою супругою въ подорожъ на Всіхдъ а до „Presse“ подає вже програму подорожі, після котрої наслѣдникъ престола підѣле напередъ до Бѣлгорода а зъ оттакъ по короткому побутѣ отпраївается черезъ Варну до Царгороду. Вертаючи зложити наслѣднику престола візиту дворови румунському. По поводу сеї подорожі одинъ зъ інсінірованихъ органівъ замѣчає, що хоче не можна припукати, будьтобы наслѣдникъ престола має словнити въ Царгородѣ або Букарештѣ і Бѣлгородѣ якій дипломатичну мисію, то зъ другої сторони вже само рѣшеніе предпринятої подорожі для зложеня візиту дворови живучимъ въ пріязні съ австрійскимъ монархомъ єсть доказомъ, що пріязній отношенія скрѣшилися.

ЗАГРАНИЦЯ.

(Россія.) Зъ Петербурга доносять до „Pol. Corresp.“, що въ короткому часѣ має бути завданий „верховний сойвѣтъ“, якій відомого часу завѣвъ бувъ Лорисъ-Меликовъ въ цѣлі поборювання соціалізму. Тую саму цѣль буде мати і теперѣшній сойвѣтъ, котрый зверсса незадовго підѣле розводомъ самога царя. О складѣ его доси ще чітко не звѣтно; здається, що і министеръ внутрішніхъ дѣлъ буде до него такоже належати. — Після „Allg Corresp.“ має министеръ військъ получити отъ губернаторівъ зъ рѣжніхъ сторонъ західного і півднівого краю прошенія о скорѣ збліщеніе залогу по мѣстахъ тихъ сторонъ, бо селянъ починають чимъ разъ грознѣйше виступати противъ помѣщиківъ і чиновниківъ і єсть обава, що може дуже скоро прійти до страшнихъ розрѣховъ. — Въ Петербурзѣ зборолося 17 с. м. дворянство зъ петербурзкимъ губерній. По богослуженню въ казанському соборѣ зложили всі присягу, по чомъ ладожскій епіскопъ Арсеній має бесѣду о значеніи виборівъ дворянства, котре повинно завбъзды стояти на передъ цѣлою суспільністю, давати примѣръ цѣлому народови, управліннямъ економічніхъ умовъ держави і посвящати еї потребамъ. По зложенню присяги запрошено представителівъ дворянства на обѣдь даний царськимъ дроромъ. — На мѣсце Орлови іменованій Моренгеймъ амбасадоръ зъ Парижу; рѣвночасно іменувавъ царь Сабурова сенаторомъ ізъ оставленіемъ его въ департаментѣ министерства дѣлъ заграничнихъ. — Ген. Чернаевъ, ген.-губернаторъ Туркестану, котрый тепер перебуває въ Петербурзѣ не верне вже на свою давну посаду; на его мѣсце має бути іменованій ген. Розенбахъ.

(Нѣмеччини.) Мимо всякою гнєту і всякихъ перешкодъ якихъ дѣзнаютъ соціалісти і соціальній демократи въ Нѣмеччинії а головно въ Берлінѣ, не перестають они однакоже і дальше въ свої цѣлі дѣлати, лиши змѣнили трохи свої способи борбы. Они обрали були недавно вибори до радъ громадскихъ полеміївъ свого дѣлання, а таї думаютъ такоже брати силну участъ і въ

виборахъ до ради державної. Въ сїмъ напрямѣ головно працює сторонництво роботниківъ въ Берлінѣ. Сторонництво те постановило при надіячихъ виборахъ виступити зо всю силою і вже тепер приготовується до того. Роботники берлінські постановили сходитися єто недѣлї въ рѣжніхъ сторонахъ мѣста і обговорювати справу виборівъ. Поліція отъ досішого часу дивила рѣвношно на всяки змагання роботниківъ, бо думала, що теперѣшнє положеніе змушує їхъ до того, що бодай гдекотръ зъ роботниківъ блоконяється єто соціалістичній напрямъ; але побачивши, що роботники виступають завбъзды всіми якъ одинъ, почала знову по своему обходитися съ ними. Дѣв недѣлї тому позадъ розвивалася она два збори роботниківъ, а минувши недѣлї розвивалася зновъ одинъ зборъ, на котрому одинъ зъ роботниківъ почавъ бувъ говорити о цѣляхъ руху нѣмецкихъ роботниківъ. Мимо того роботники не отстращуються і скликують дальший зборы. — Пріїздъ кн. Долгорукого до Берліна і его отвѣти въ Фридрихсбурзі уважаються яко одинъ доказъ бльше зближенняся Россії до Нѣмеччини, спеціальну демократію і борючихъ підъ її пропоромъ роботниківъ придавати. Многій зъ тихъ, котрими доводиться тепер терпнти зъ причинѣ выемковихъ мѣръ, суть жертвами анархистівъ, котрими далися обаламутити і для того выражавши въсіхъ розумнихъ і честныхъ роботниківъ по горду.

(Туреччина.) Спіръ церковный въ Константинополії викликає помежи Греками великий розрѣхъ, котрый чимъ разъ бльше розширяється. Въ мѣстахъ Монастира, Охридѣ, Пелагонії і Дебрі прішло до явнихъ демонстрацій на великий розмѣръ. Рѣвночасно вислано енергічній петиції до суптана, въ которыхъ проситься о задержаннії держави таємніхъ привилегій греческої церкви. Турецке правительство, котре зразу хотѣло відплатити військомъ въ Солуні (Салоники) на Крету, де зъ тої самої причини вибухли непокони, постановило було і свои війські провинції обсадити войсками. На надіячихъ зборахъ ради державної мали въззначити средства до того. Теперь однакоже наступило зближенняся Россії до Нѣмеччини. Россія постановила войска свої зъ західнихъ провинцій викликати і по часті вже забрала; хоче отже тепер знати, на сколько готова і Нѣмеччина въ сїмъ війську. — Межи Нѣмеччини готова зробити уступства єто до переміщання войсками въ військіхъ провинціяхъ. Громадженіе войскъ зъ россійської стороны въ західнихъ провинціяхъ викликало було, якъ звѣстно, велике занепокоєння въ Нѣмеччинії і спонукало нѣмецке правительство до того, що оно постановило було і свои війські провинції обсадити войсками. На надіячихъ зборахъ зборахъ ради державної мали въззначити средства до того. Теперь однакоже наступило зближенняся Россії до Нѣмеччини. Россія постановила войска свої зъ західнихъ провинцій викликати і по часті вже забрала; хоче отже тепер знати, на сколько готова і Нѣмеччина въ сїмъ війську. — Гмъ, подумавъ собѣ нашъ знакомий, ідемъ далі. Та бо въ вікторѣ п. Шелленберга, нѣ въ конторѣ п. Штрога не хотять купувати! Бога! Байтесь, колько-ж даєте прецъ?... — Нѣ чо не даємо; тепер не нема на сїї акції курсу?... — Ну, а на що въ газетахъ стоїть 252 — 257?... «Або то мы нотуємо?.. то нотуємо?.. бѣда! Иде на конець тамъ, де ихъ купивъ. Пане, ви поручили і продаєте менѣ отай акції, — отдаїте грошъ! И ажъ ту съ бѣдою збувають іхъ по 240, і то вразъ съ ліппевимъ купономъ! Отъ що значить „офиційний“ курсъ львівської компанії торговельної, позований въ польськихъ газетахъ. — Скажуть же менѣ пане правду, поспытавъ що продаючій, чи...

(Швеція.) Після письма Бернштєна Бернзона до „Vos. Ztg.“ цѣла суперечка надъ норвегською державною установою, має характеръ чисто національної борби. Въ борбѣ сїї розходиться головно о слѣдуючій три точки: 1) Чи король въ справѣ основнихъ законівъ норвегськихъ має безвзглядно право заложити свое вѣто, хоче въ законахъ о тѣмъ зовсїмъ нѣчого не говоритъ; 2) чи король має право спротивлятися дейкимъ постановамъ сихъ законівъ, хоче въ нихъ і о ємъ такоже нема і бесѣди, а 3) чи король має право постановленіе шортингу (сойму) розложити на двѣ часті і одну санкціонувати а дੱрїї нї? Бѣльше якъ двадцять лѣтъ король не хотѣє узвінавати виборівъ, бо нѣколи не має въ нихъ прихильної більшості; показала отже потреба ради державної. Тепер пишуть зновъ зъ Штокгольму і Христіанія, що король і сеї власти не хоче узвінавати. Наколи бѣ такъ дѣйстно мало бути, пише Бернштєнъ, то Норвегія вѣльна була бы отъ присяги і наступивъ бы роздѣль межи обома країнами.

(Руско-народний театръ) дастъ ще завтра, въ неділї, поспіднє представленіе въ Снітній, мелодрами „Бойки“ ѿ співами і танцями, а повернувшись до Коломиї розпочне дальший представленія въ второки 26 л. лютого „Маруся“ Квѣтки-Основиленка.

(Окружна рада шкільна въ Надвірній) признала катихитови въ Богородчанахъ 25-33 зр. ремунацію.

(Новий урядъ поштовий) открыто отъ 4 (16) лютого въ Стрийціяхъ, повѣта товмашкого, для сель Довге, Юрківка, Рожанівъ і Міловань.

(Громада Домажиръ) въ городецк. пов. одержала въ дарѣ отъ цѣсара 50 зр. запомоги на церкви

учителя, але якъ довідалась громада, — такъ на забой не хоче. — „Не потребуємо, вже настъ науки! Ми не хочемо, щобъ нашъ дѣти за прикладомъ своихъ „професоровъ“ крали, утѣкали та по криминалахъ валалися!“... Не досыть того. Громадяне ожидають п. инспектора, а якъ прийде, то — кажуть — не пустять его, поки имъ 50 зл. не верне. „Отпрахемо конѣ, колеса поездимо зъ воза“, и т. д. — ...рз.

— Зъ Заболотець пишуть намъ: „Що то у насъ по селяхъ не дѣєся! Якъ всяка драна використує темноту нашихъ бѣднихъ селянъ, нехай послужить себъ характеристичний примѣръ. Въ половинѣ лютого въявляється въ нашій околиці якій Феликс Тарнавський бувший челядникъ Іосифа Друка, гиця зъ Бродовъ съ остеоміїзованимъ свѣдоцтвомъ бѣтъ тогожъ, що у него служивъ польському, а теперъ дѣбатъ отпустку. Челядникъ являється съ тымъ свѣдоцтвомъ до сель Туря, Переображенія, Топорова, Соколівки, Заболотовець... і володіа представляє себе яко виселника ц. к. староста зъ Бродовъ, а на доказъ показує свѣдоцтво бѣтъ свого майстра. Вѣйти его принимаютъ, і позволяють ему въ асистенції своихъ заступниківъ ити по селу. Починається здирство селянъ. У кого-господаря собака привязана на ланцуху — а гачокъ въ стѣну вбитий, деруть господаря, боланчукъ повиненъ бути пересилений на скрѣзь черезъ стѣну. Де собака не увязана, тамъ господаря мусьбъ платити кару (прим. въ Турю ажъ 5 зл.). Навѣтъ за таку собаку, що вже була убита і закопана, мусьбъ господарь заплатити 5 зл. кары і собаку бѣкапати. Грабежъ, якъ свити, сокири і т. п. несли до коршми і тамъ пропивали. Въ Заболотцяхъ ходивъ той гиць съ присяжнимъ, і въ хатахъ ловивъ собаку на шнурь, лякаючи дробныхъ дѣтей, грозивъ, що убитого пса повесить въ хатѣ на сволокъ, въ додатку забивши свити і напивавши на нихъ въ коршмѣ. Выхідчи зъ кожного села, казавъ вѣтами дати собѣ свѣдоцтво, що „zachowuj się wzorowo, to gromie i przyzwrocie!“. А вѣтами темній нашъ давали такій свѣдоцтво, позволяли „собакоубіцевъ“ дерти своихъ братівъ та бути въ описаній спосѣбѣ по селяхъ! Свѣтла, бѣльше свѣтла!

— Якъ купувати дешеву горбаку? „Gaz. Naddniesstr.“ подає слѣдуючій спосѣбъ: Вънаймається помешкання въ почтовомъ будинку, угоджується зъ поштальономъ, щобъ бочечку горбаки запакувавши помежъ листи і пакунки і въ той спосѣбъ дѣбатеся горбаку безъ оплати. Такъ робиться черезъ колька лѣтъ, закимъ не бѣтъ цѣлу рѣчъ оторожа пропинакайна. Тогда заплатито малу кару і думася дальше надіти іншимъ спосѣбомъ, щобъ „гешефтъ“ ішовъ дальше. Такъ почуасе олучай бѣтъкій сими дніямъ въ Дрогобичі.

— Великий пожаръ знищивъ въ Харковѣ базаръ съ складами, зробивши мільйонову школу.

— Станъ виїмковий въ Вѣднії дається вже чуті і на поштѣ. „N. fr. Presse“ пише, що листъ би виїманий до одного фабриканта въ Ольтенѣ въ Швейцарії пріїшовъ тамъ отвореный мимо того, що бувъ замечатаний пятьма печатями. „Не що іншого, каже газета, лише поча вѣдненська въ наслѣдокъ стану виїмкового мусѣла его отворити. Нѣчого не мали бы мы противъ сего, кобы хотѣ урядъ почтовый въ якій небудь спосѣбъ назначувавъ на листахъ, що би ихъ отвирало, а то въ противній случаю може кто небудь непокликаний допускати нарушання почтової тайни. Зъ этого видко, якъ глубоко сягають вже практичній наслѣдокъ стану виїмкового.“

— Строгій губернаторъ. Займаючу згадку подає „Варш. Днівникъ“ о покойній ген. Бергу, губернаторѣ Царства Польського. Бергъ дуже строго перестерегавъ всяки приписи, а педантомъ вже бувъ въ справахъ війскового умундурованія. Разъ стрѣтивъ би офіцера отъ пехоти і побачивъ у него острогъ; прикладивъ отже его до себе і казавъ ему ставатися на одвахъ. „Вы знаете, — казавъ Бергъ, — що я остро перестерѣгаю закони і строго караю всякий неправильний поступокъ. Я самъ убираю візборцевъ; якъ коли побачите мене нейтѣвдно убраного, то зверните на те мою увагу, а я самъ кажу себе замкнути до арешту!“ Офіцеръ виїдѣвъ цѣлу підѣлю въ візниці, а виїшовши зъ неї, стрѣтивъ разъ знову съ Бергомъ. Приступивъ до него і каже: „Ваше Сіятельство приказали менѣ звернути Вашу увагу, якъ коли будете нейтѣвдно убраній.“ — Такъ і зробѣть, коли вами угодно; менѣ відиться, що я отпівдно убраній.“ — Ваше Сіятельство не мають остроговъ! — заоримітавъ офіцеръ. — Ваша правда, — казавъ Бергъ, — але видите, я вже за старий, щобъ сидѣти въ арештѣ; будьте ласкаві і отсидѣть дні недѣль за мене...“

— Тайни заму St. Angelo въ Римѣ. „Capitale“ доносить, що колькохъ італійськихъ офіцаровъ Переводы і наслѣдованія Осипа Шухевича зъ портретомъ і біографією автора. (Посмертне виданье.) Львовъ, 1883.

Можна набути у накладника, проф. Володимира Шухевича (ул. Куркова, ч. 26) або замовити чрезъ редакцію рускихъ часописей. Цѣна примѣрника 80 кр., съ пе-ресылкою 85 кр.

Выдавець і редакторъ: Антоній Горбачевський.

Задовідомленія відъ 25 лютого 1883 р.

Задовідомленія відъ 25 лютого 1883 р.